

Un popor deosebit, pentru o vreme specială

Duminică, 25 februarie 2007

Donald K. Short

Dacă adventismul are o solie care oferă răspunsuri finale la problemele ce confruntă omenirea, este imperativ ca subiectele să fie clar prezentate. După aprecierea pronunțată de cei trei îngeri, ele sunt cele mai serioase care au confruntat vreodată omenirea. Avem de făcut mai mult decât să îngrijim manichiura ortodoxiei creștine. Solia celor trei îngeri se ocupă de miezul creștinismului.

Mânia judecăților descrise de îngerul al treilea nu se poate revărsa decât peste cei care în final resping adevărul evangheliei. Dumnezeu nu poate lăsa ca cele mai teribile suferințe descrise în Scriptură să cadă peste oameni din cauza unei simple neglijări a manichiurii spirituale.

Luat în serios, adventismul trebuie să aducă evanghelia în fața lumii așa cum nu s-a mai văzut niciodată până acum. Doar o lucrare așa de unică și radicală poate justifica sentințele celor trei îngeri. Confruntarea în desfășurare cere, ca o ultimă soluție, un gen de operație pe cord deschis. Doar o procedură atât de categorică ar putea aprinde mânia opoziției și persecuția descrisă în moștenirea noastră profetică, și să trezească mulțimile din Babilon.

Rebeliunea, disperarea, suferința și durerea celor 6000 de ani de holocaust este o realitate istorică ce se amplifică cu fiecare an ce trece. Dacă Hristos Își amână revenirea, și dacă pregătirea împărăției Lui lungește chiar și cu o zi nebunia acestei planete, înseamnă că există motive extrem de serioase. Tărăgăneala celestă ar părea complet lipsită de sens în fața juriului universului. Starea mizerabilă a omenirii și judecățile finale anunțate cer ca, indiferent ce ar mai rămâne de rezolvat în acest conflict, să fie proporțional cu suferința perpetuată din acea cauză.

Faptul că marea controversă nu a fost rezolvată în șase milenii poate fi singurul motiv logic pentru amânarea celei de-a doua veniri. Întrebările ridicate la început despre caracterul lui Dumnezeu și rebeliunea rezultată din ele, care a lansat marea controversă, nu au fost încă înțelese deplin. Ele așteaptă încă să fie respinse. Rațiunea cere să analizăm această dilemă teribilă.

Nu există nimeni care să dorească o decizie în acest conflict mai fierbinte decât Dumnezeu Însuși! El și-a demonstrat deja dispoziția de a procura o soluție, golind cerul spre a dovedi acest lucru. Pentru aceasta "Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi." Diagnosticul și rețeta pentru păcat se află în întrupare, "făcut asemenea fraților Săi." Dar mărturia și apărarea Sa nu atârnă mai greu decât mărturia altora chemați la judecată. Dumnezeu trebuie să se supună propriilor Sale reguli. Juriului trebuie să i se arate dovada că Hristos a câștigat bătălia cu păcatul la același nivel cu omenirea care luptă în acest război. Legea cere dreptate pentru toți, indiferent de poziție.

Acolo unde este o fărădelege "mai ia cu tine unul sau doi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori" (Matei 18,16). Toți cei judecați se află în fața aceluiași juriu. Dumnezeu nu poate să câștige acest caz, această controversă diabolică, fără credințioșia martorilor Săi. Dar voi "veți primi o putere de sus, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și îmi veți fi martori" (Fapte 1,8). Acea "putere" face ca poporul lui Dumnezeu să stea unit în apărarea adevărului. Mărturia lor se potrivește și susține demonstrația Martorului Principal. El a înțeles meandrele cazului de la început. El declara că nu poate face "nimic" prin Sine Însuși. El spunea, "dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea nu este adevărată" (Ioan 5,30.31). Cei ce sunt alături de El înțeleg și ei implicațiile și vor depune aceeași mărturie. Ei nu sunt preocupați de propria lor situație, ci de validarea adevărului și de justificarea numelui lui Dumnezeu.

Mărturia specială a adventismului este întreita solie îngerească. Aceste declarații care disculpă cerul sunt legate de slava caracterului lui Dumnezeu și de curățirea sanctuarului. Această solie a fost "paștele" nostru, după cum paștele a dat naștere lui Israel și a luminat scopul final al existenței lor.

Tot așa curățirea sanctuarului implică adevăr la fel de sigur ca și sângele pascal de pe stâlpii ușii caselor lui Israel. Spre a înțelege simbologia noastră adventistă a "stâlpilor ușii" trebuie să ne întoarcem la sanctuarul Israelului din vechime. Serviciul acesta avea ceva unic. Ispășirea și curățirea nu se făceau doar pentru popor, ci se făcea o ispășire pentru locul sfânt, pentru cort și pentru altar (Leviticul 16). Obiecte fără viață erau puse laolaltă cu păcatele ființelor umane, spre a fi curățite împreună. Nimic nu era omis în lucrarea de curățire a taberei și a poporului, ca să "fiți curați de toate păcatele voastre înaintea Domnului" (vers 30).

Există o semnificație imensă în această curățire de păcatele care întinau locul sfânt, realizată o dată pe an în ziua ispășirii. Această lucrare era încununarea tuturor serviciilor care se desfășurau în cursul anului. În ea se află rațiunea existenței noastre.